

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce:

N. M.Q.

státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

zastoupený advokátem Mgr. Faridem Alizeyem

sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava

proti

žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců

sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

za účasti osoby

zúčastněné na řízení:

T. T. A. N.

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2019, č. j. MV-127394-4/SO-2019, ve věci
povolení k trvalému pobytu

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 14. 11. 2019 domáhal zrušení rozhodnutí žalované uvedené v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla jeho odvolání podané proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 24. 7. 2019 č. j. OAM-15286-30/TP-2016 o zamítnutí jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), protože žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro povolení k trvalému pobytu uvedené v § 67 tohoto zákona.

1. V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:

- 1) Prvostupňový správní orgán i přes závazný názor krajského soudu a závazný pokyn žalované nedostatečně zjistil skutkový stav tak, aby bylo možné zjistit důvody zvláštního zřetele a nedostatečně posoudil otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
- 2) Správní orgány obou instancí si pro své rozhodnutí obstaraly jenom důkazy svědčící v neprospěch žalobce, což je v rozporu s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“). Rovněž správní orgán I. stupně nezjistil přesně a aktuálně skutečný stav věci, neboť si k tomuto účelu neopatrčil potřebné podklady pro rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalovaná aprobovala nesprávně a nedostatečně vyhodnocený skutkový stav, považuje žalobce rozhodnutí správních orgánů za nezákonná, nesprávná, obecná a prezentující pouhé subjektivní názory rozhodujícího správního úředníka. Zároveň žalobce považuje absenci poučení ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu za porušení povinnosti dle § 4 odst. 1 správního řádu, když svévolně bez bližšího odůvodnění ve vztahu k prokázání důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 7 zákona o

pobytu cizinců správní orgány konstatovaly, že společné soužití žalobce s rodinou nepovažují za důvod hodný zvláštního zřetele.

- 3) Žalobce napadl nesplnění podmínky uvedené v § 67 zákona o pobytu cizinců. Pripustil, že při podání žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky zde nepobýval formálně nepřetržitě po dobu 4 let, a že řízení o udělení mezinárodní ochrany netrvalo déle než 2 roky, zdůraznil však, že fakticky pobývá na území České republiky od roku 2004, a to až do roku 2014 na základě povolení k trvalému pobytu a poté na základě výjezdních příkazů. Dále tvrdil, že má na území ČR velmi pevné vztahy, rodinu, družku a nezletilou dceru, kterou chce na území ČR vychovávat a poskytnout jí kompletní rodinné zázemí, přičemž v zemi původu jemu a celé rodině hrozí pronásledování. V této souvislosti vyslovil nesouhlas s názorem obou správních orgánů, podle kterého musí mít nezletilé dítě žadatele pro účely § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců povolený trvalý pobyt na území České republiky pouze podle § 67 zákona o pobytu cizinců, když taková podmínka podle něj ze zákona nevyplývá. Žalobce splňuje podmínky pro povolení k trvalému uvedené v § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců, protože jeho nezletilá dcera pobývá v České republice na základě povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
 - 4) Žalobce uvedl, že pokud neměla žalovaná za prokázané sdílení společné domácnosti, opětovně poukazuje na absenci výzvy k doložení těchto pochybností ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu. Rovněž pokud žalovaná odkazovala, že žalobce nedoložil doklady prokazující bydlení s dcerou, včetně plnění vyživovací povinnosti, pak má za to, že tyto skutečnosti dotvrdila jeho družka paní T. T. A. N. a on sám při prvním výsledku před správním orgánem při prvním projednání věci.
2. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby a v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že žalobní body se shodují s odvolacími námitkami a s těmito se dostatečně podrobně vypořádala.
 3. V průběhu řízení uplatnila na výzvu krajského soudu svá práva z pozice osoby zúčastněné na řízení družka žalobce, přičemž ke dni vyhlášení rozsudku se k věci nevyjádřila.
 4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 26. 9. 2016 ke správnímu orgánu I. stupně žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Jako účel pobytu na území uvedl § 67 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím ze dne 13. 2. 2017, č. j. OAM-15286-13/TP-2016 správní orgán I. stupně žádost žalobce zamítl s odkazem na § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a s odůvodněním, že nebyly splněny podmínky uvedené v § 67 tohoto zákona. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím žalované ze dne 25. 5. 2017, č. j. MV-44512-4/SO-2017. K následně podané správní žalobě krajský soud přezkoumal rozhodnutí žalované a rozsudkem ze dne 15. 11. 2018, č. j. 22 A 116/2017-40 je zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Důvodem byl nesprávný způsob, jakým se žalovaný vypořádal s odvolací námitkou žalobce ohledně přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do jeho soukromého a především rodinného života podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

5. V dalším řízení žalovaná zrušila svým rozhodnutím ze dne 11. 2. 2019, č. j. MV- 44512-14/SO-2017 prvostupňové rozhodnutí ze dne 13. 2. 2017 a věc vrátila správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání se závazným pokynem odpovídajícím předchozímu závaznému pokynu krajského soudu. Správní orgán prvního stupně následně dne 20. 3. 2019 usnesením řízení přerušil, a to do právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) o kasační stížnosti vedené pod č. j. 9 Azs 24/2019, která byla následně zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 24/2019-27 a v řízení bylo pokračováno. Dne 5. 6. 2019 správní orgán I. stupně vydal výzvu o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čehož využil žalobce prostřednictvím advokáta dne 10. 7. 2019. Poté vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí ze dne 24. 7. 2019, č. j. OAM-15286-30/TP-2016, kterým žádost žalobce opětovně zamítl s odkazem na § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců a s odůvodněním, že nebyly splněny podmínky uvedené v § 67 tohoto zákona. Žalobce napadl prvnostupňové rozhodnutí odvoláním ze dne 9. 8. 2019, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“) a v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) byl vázán žalobními body obsaženými v žalobě. Ve věci rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, protože s tímto postupem oba účastníci souhlasili (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).
7. Zákon o pobytu cizinců upravuje několik řízení o vydání povolení cizincům k trvalému pobytu na území České republiky a pro každé z nich stanoví samostatné podmínky, které musí žadatel splňovat. Žalobce coby vietnamský státní příslušník požádal o trvalý pobyt na území České republiky podle § 67 zákona o pobytu cizinců. S ohledem na datum zahájení pobytového řízení jsou pro právní posouzení věci rozhodující ustanovení zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017. V rozhodné době platilo podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, že *„[p]ovolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.“* Dále platil § 67 odst. 2 ve znění: *„[p]ovolení k trvalému pobytu se při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 vydá, je-li žadatelem cizinec, který a) je mladší 18 let, b) se není schopen o sebe sám postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nebo c) je osamělý a starší 65 let“* a odst. 3 písm. a) ve znění: *„Povolení k trvalému pobytu se může při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 dále vydat, je-li žadatelem cizinec, který je rodičem cizince uvedeného v odstavci 2 písm. a) nebo b).“* Dále podle § 67 odst. 4 byl při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat žádost i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádal z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele. Podle odst. 6 mohlo být povolení k trvalému pobytu vydáno cizinci

uvedenému v odstavci 3, pouze bylo-li toto povolení vydáno cizinci uvedenému v odstavci 2. V § 67 odst. 7 pak zákon o pobytu cizinců umožňoval prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.

8. Z výše uvedených podmínek pro povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že žadatel musí v první řadě splňovat podmínky uvedené v § 67 odst. 1 tohoto zákona, a to konkrétně: i) nepřetržitý pobyt na území České republiky v délce alespoň 4 let (do této doby se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu), ii) trvání posledního řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o správní žalobě a kasační stížnosti, nejméně poslední 2 roky a iii) pobyt žadatele na území v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Nesplnění podmínek uvedených pod i) a ii) umožňoval zákon o pobytu cizinců v § 67 odst. 7 prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li žadatelem osoba mladší 15 let nebo trpí-li nepříznivým zdravotním stavem, který nastal za pobytu na území.
9. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
10. Krajský soud předně uvádí, že žalobcovy námitky jsou obsahově shodné s těmi, jež uváděl již v odvolání ze dne 9. 8. 2019. K prvnímu žalobnímu bodu, jenž směřuje proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu a posouzení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, se uvádí následující: Správní orgán I. stupně byl rozsudkem ze dne 15. 11. 2018, č. j. 22 A 116/2017-40 závázán k posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení toto posouzení ve smyslu § 174a explicitně nevyžadoval. Podle názoru krajského soudu nelze žalobci přisvědčit, že by se správní orgány v dalším řízení (po zrušujícím rozsudku krajského soudu), faktickými dopady na jeho rodinný a osobní život nezabývaly. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 24. 7. 2019, č. j. OAM-15286-30/TP-2016, a to na str. 6 – 7, vyhodnotil, že žalobce má sice na území ČR příbuzné, avšak dcera se svou matkou žije ve Zlíně a otec žalobce se sestrou v Ostrově u Karlových Varů, což znesnadňuje pravidelný a těsný rodinný kontakt z důvodu místa bydliště žalobce v Opavě. Dále správní orgán I. stupně kladně zhodnotil schopnost matky nezletilé žalobcovy dcery zajistit její finanční zabezpečení. Lze rovněž souhlasit se závěry, podle kterých napadené rozhodnutí neznamená zákaz styku žalobce s jeho rodinnými příslušníky ani zákaz pobytu žalobce na území. Žalobce napadeným rozhodnutím přichází toliko o výhody spojené s nejvyšším pobytovým oprávněním, avšak jiná v úvahu přicházející pobytová oprávnění mu nejsou bez dalšího zapovězena a je jen na něm, aby našel takovou cestu, která by vedla k nějaké formě

rozumného soužití s jeho rodinnými příslušníky. Rovněž byl zhodnocen zdravotní stav žalobce a vazby na Českou republiku. Žalovaná nijak nezpochybnila pevnost vztahu žalobce s jeho dcerou, nicméně ani na jejich základě neshledala takový nepřiměřený dopad do rodinného života žalobce, který by převážil nad důvody pro zamítnutí žádosti. S uvedenými závěry se krajský soud ztotožňuje. První žalobní bod proto soud zamítl jako nedůvodný.

11. Další skupina námitek směřovala opětovně proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, absenci poučení ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu a obstarání si důkazů svědčících v neprospěch žalobce. K těmto tvrzením na úvod krajský soud zdůrazňuje, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu se vyvinula v obecný závěr, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 4. 11. 2015, čj. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, čj. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016-36 nebo ze dne 15. 11. 2017, čj. 8 Azs 111/2017-36). Z uvedené judikatury rovněž vyplývá, že pokud zůstane žadatel v řízení o žádosti nečinný, pak jde tato nečinnost k jeho tíži. Lze přiměřeně odkázat například na rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2019, č. j. 9 Azs 66/2018-58, v němž je o povinnosti žadatele poskytnout potřebnou součinnost uvedeno, že *„řízení o žádosti je tato povinnost ještě silnější, neboť nelze po správním orgánu požadovat, aby za účastníka řízení obstarával podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění žádosti“*. Pokud jde o podklady pro rozhodnutí, obsahem správních spisů i odůvodnění rozhodnutí v obou stupních řízení má soud za prokázané, že správní orgány nepřihlížely toliko k těm podkladům, jež by svědčily v neprospěch žalobce. Při vyhodnocení žádosti žalobce vycházely správní orgány z údajů cizineckého informačního systému, na základě kterých byla chronologicky vyhodnocena období a pobytová oprávnění žalobce na území ČR, dále z listin doložených k žádosti samotným žalobcem, a to rodných listů žalobce a jeho dcery a pracovní smlouvy uzavřené dne 2. 3. 2016. Co se týče zhodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, správní orgány taktéž vycházely ze všech relevantních důkazů, jež měly k dispozici. Soud proto neshledal v postupu správních orgánů žádného pochybení.

12. K namítané absenci poučení a výzvy ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu soud uvádí, že tato norma zakotvuje součinnost správního orgánu s žadatelem při odstranění předepsaných náležitostí či vad žádosti. V daném případě však netrpěla žádost žalobce žádnými formálními nedostatky, pro které by bylo třeba žalobce k jakémukoliv doplnění vyzývat. Žalobce namítal, že měl být vyzván k prokázání důkazů hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, které spatřoval ve společném soužití rodiny a pracovním zázemí. Krajský soud opakovaně uvádí, že povinnost důkazní ležela na bedrech žalobce. Již ze zákonného znění „důvody zvláštního zřetele hodné“ je zřejmé, že má jít skutečně o případy vyžadující neodkladné řešení pobytové situace dotyčného cizince, kdy v daném případě i přes nesplnění podmínky stanovené doby nepřetržitého pobytu na území bude povolení k trvalému pobytu vydáno. Žalobce měl již od seznámení se s podklady rozhodnutí, případně v odvolání či samotné žalobě možnost doložit relevantní důkazy zejména o sdílení společné domácnosti spolu s dcerou a družkou a o řádném hrazení výživného na nezletilou dceru, přičemž nedoložil ničeho. Je proto nutno souhlasit s vyhodnocením této námítky žalovanou tak, že žalobce nedoložil ani spolu s odvoláním žádné doklady, které by prokazovaly soužití s dcerou

včetně podílení se na její výchově hrazením výživného. Žalovaná správně vyhodnotila na základě informací z evidence cizinců, že adresy bydliště žalobce a nezletilé dcery společně s její matkou jsou odlišné, a tuto skutečnost logicky a srozumitelně posoudila. Z těchto důvodů neshledal opodstatněným ani druhý žalobní bod.

13. Třetí žalobní bod se týkal splnění podmínek uvedených v § 67 zákona o pobytu cizinců. K tomuto krajský soud připomíná, že totožná žalobní námitka byla žalobcem vznesena v první správní žalobě a rozsudkem ze dne 15. 11. 2018 pod sp. zn. 22 A 116/2017 byla věcně vypořádána jako nedůvodná. Jelikož se skutkové okolnosti nijak nezměnily, krajský soud v nyní projednávané věci jen ve stručnosti uvádí, že ust. § 67 stanoví konkrétní podmínky pro povolení k trvalému pobytu (viz. bod [8] tohoto rozsudku). Žalobce v žalobě netvrdí, že by tyto podmínky splňoval a podle obsahu správních spisů vskutku poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany netrvalo 2 roky a žalobce po skončení azylového řízení nepobýval na území České republiky v rámci přechodného pobytu. Žalobce sice v minulosti pobýval na území České republiky téměř 10 let na základě povolení k trvalému pobytu, toto jeho pobytové oprávnění však bylo zrušeno již v roce 2014. Krajskému soudu je známo, že NSS v rozsudku ze dne 23. 2. 2010, č. j. 4 As 30/2009 – 67 (dostupném stejně jako další rozhodnutí NSS uvedená v tomto rozsudku na stránkách www.nssoud.cz) konstatoval, že není rozhodující, zda po uplynutí zákonem požadovaného 4 letého nepřetržitého pobytu došlo k přerušení pobytu. Posuzovaná věc však vychází z odlišné právní úpravy § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Poslední řízení o mezinárodní ochraně musí probíhat v rámci tohoto 4 letého nepřetržitého pobytu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 10 Azs 20/2016 – 37), přičemž podle relevantní právní úpravy nepřetržitost s předchozím pobytem na území je zachována pouze tehdy, pokud po skončení platnosti k trvalému pobytu podal cizinec žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení tohoto pobytového oprávnění, navíc za předpokladu, že mu platnost povolení k trvalému pobytu nebyla zrušena. Pokud tedy v přezkoumávané věci platnost povolení k trvalému pobytu byla žalobci zrušena ke dni 24. 4. 2014, řízení o poslední mezinárodní ochraně probíhalo od 11. 8. 2015 do 27. 7. 2016 a žalobce jiné pobytové oprávnění relevantní podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neměl (uvedené závěry žalované nebyly ze strany žalobce napadeny či zpochybněny), je závěr správních orgánů o nesplnění podmínek označených krajským soudem výše pod písmeny i) a ii) správný. Žalobce rovněž netvrdil, že by pobýval na území České republiky na základě přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a protože zákon o pobytu cizinců v § 67 odst. 7 ani neumožňoval podmínku přechodného pobytu po skončení azylového řízení prominout, jsou další úvahy o aplikaci tohoto zákonného ustanovení bezpředmětné. Závěry správních orgánů, podle kterých žalobce nesplňoval podmínky uvedené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, proto ob stojí. Za situace, kdy žalobce nesplňoval podmínky uvedené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je již nadbytečné se zabývat druhou skupinou podmínek pro povolení k trvalému pobytu podle podmínky uvedené v odst. 2 a 3 (s možností rozšíření podle odst. 4), neboť obě skupiny podmínek požadované zákonem o pobytu cizinců (§ 67 odst. 1 + § 67 odst. 2 až 4) musí být splněny současně.
14. Poslední žalobní bod opětovně směřoval k absenci výzvy ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu ohledně sdílení společné domácnosti žalobce s dcerou a její matkou, přičemž žalobce konkrétně namítl, že měl za to, že plnění vyživovací povinnosti

dotvrdila jeho družka a on sám při prvním výsledku před správním orgánem. K námitce týkající se absence výzvy odkazuje krajský soud na vypořádání stejné námitky v rámci argumentace k žalobnímu bodu 2 (bod [12] tohoto rozsudku), čímž ji má za vypořádanou. Další část námitky, tedy kontaktování, že sdílení společné domácnosti a placení výživného bylo tvrzeno v původním řízení, přesahuje rámec koncentrace řízení, když tuto skutečnost žalobce netvrdil v podaném odvolání. Soud však pro úplnost podotýká, že původní výslech žalobce proběhl dne 11. 8. 2015 a v té době skutečně byla adresa žalobce, jeho nezletilé dcery a družky stejná, tedy A. S., O. Situace se však v mezidobí změnila a správní orgán 1. stupně a následně žalovaná správně vycházeli ze skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí. Žalobce sám změnu bydliště své dcery a její matky, které nyní žijí ve Zlíně, nijak nevysvětlil, ani netvrdil, zda a jak se při vzdálenosti obydlí (žalobce stále bydlí v Opavě) podílí na výchově dcery. Tvrzení a osvědčení existence společné domácnosti bylo přitom zcela v dispoziční sféře žalobce. K rozsahu jeho důkazní povinnosti lze odkázat na již výše uvedenou argumentaci soudu (bod [12] tohoto rozsudku). Z tohoto důvodu nebyl ani závěrečný žalobní bod shledán důvodným.

15. Krajský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí v konfrontaci se žalobními body ob stojí, a protože v napadeném rozhodnutí ani v postupu správních orgánů předcházejícímu jeho vydání neshledal žádné vady, ke kterým by byl povinen přihlídnout i bez námitek, žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalované podle obsahu soudního spisu nad rámec její běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.
17. Osobě zúčastněné na řízení krajský soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože dle obsahu soudního spisu nenastaly podmínky uvedené v § 60 odst. 5 s. ř. s., při jejichž splnění lze osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení výjimečně přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 25. června 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu